

Сава Калименовъ

ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ

СЕВЛИЕВО

Сава Калименовъ

ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ

СЕВЛИЕВО

ЩО Е ОКУЛТИЗЪМЪ ?

Думата „окултизъмъ“ произлиза отъ латинското „occultus“, което значи „скритъ“ или „таенъ“. Отъ тамъ, — окултна, тайна наука или окултизъмъ. Това название ѝ е дадено, защото, както въ дълбоката древностъ, така и до днесъ, голѣма частъ отъ знанията, съ които тази наука борави, сж бивали скривани отъ погледитѣ на тия, които биха могли да злоупотрѣбятъ съ тѣхъ.

Истинското значение, обаче, на думата окултизъмъ, това е Божествената Мъдростъ, съвършенното, пълното знание за човѣка и всѣлената, за живота и за силитѣ и законитѣ, по които той се развива. Окултизмътъ, това е онази дълбока, всеобгръщаща наука, за която граници нѣма, която прониква вредомъ, — въ минало, настояще и бждеще, въ близко и далечно, въ видимо и невидимо за око̀то на обикновения човѣкъ, която отговаря на всички въпроси, разрешава всички проблеми, въ чиято свѣтлина изчезватъ, разясняватъ се всички загадки. Окултизмътъ — това е, най-сетне, приложението на тази пълна и всемощна наука, владането и използването на скрититѣ сили на природата и човѣка, по начинъ, щото тѣ да съдействуватъ за правилното и непрестанно развитие на живота.

Но съществува ли, наистина, такава наука, и кой е пътя, по който ще можемъ да се доберемъ и да усвоимъ поне една малка частъ отъ нейнитѣ знания ?

Въ своята абсолютна цѣлостъ, окултната наука е нѣщо недостижимо за обикновенния човѣшки умъ. Човѣкъ, колкото и съвършенъ да е той, не може да я обгърне, да я усвои напълно, тъй както едно понизкостояще отъ човѣка въ стълбата на еволюцията същество, не може да има знанията, които той има. Следователно, въ своята цѣлостъ, въ пълнотата на своя блѣсъкъ и съвършенство, окултната наука е недостъпна за обикновенния човѣкъ и затова нито може да бжде обстойно разглеждана, нито доказвана.

Обаче, ний, хората, имаме пжть къмъ нея. Намъ е дадена посоката на движение къмъ нея, а сжщо така — едно огромно за насъ число знания, взети отъ нея, които представляватъ малка, незначителна трошица отъ нейната пълнота, но които пъкъ по отношение на обикновеното човѣшко знание, на официалната наука, представляватъ цѣлъ океанъ.

Отъ незапомнени времена Великитѣ Учители на човѣчеството, Посветенитѣ въ тая Божествена наука, сж давали и даватъ на човѣчеството това, отъ което то наистина има нужда, и което то може да използотвори за своето развитие. Отъ незапомнени времена, отъ свѣтилищата, въ които е било пазено това знание, отъ древнитѣ египетски, индийски и т. н. храмове, се е разнасяла свѣтлината на великитѣ истини и се е сочель Пжтьтъ, по който трѣбва да трѣгне жадуващия да подигне крайчеца на завесата на тайнитѣ и да утоли жаждата на своя Духъ за истинска свѣтлина. Отъ незапомнени времена, а и днесъ, Пжтьтъ е отворенъ за тѣзи, които жела-

ятъ да търсятъ, да провѣрятъ и опитатъ непосредствено силата и величието на тази наука.

Този пжтъ, обаче — пжтътъ на окултното ученичество — не е така лесенъ, както мнозина биха желали. Трудно се върви по него; и затова малцина сж тия, които го намиратъ и следватъ.

Чисто сърдце, постояненъ стремежъ къмъ истината и силна воля, сж тритѣ основни качества, които сж необходими на ученика, за да може той да върви успѣшно въ тоя Пжтъ на посвещение, на разкриване тайнитѣ на живота и на овладяване неговитѣ сили.

И който може да върви смѣло и бодро напредъ по тоя пжтъ, единственъ той ще е способенъ да провѣри лично, да опита самъ, да добие абсолютни доказателства за великитѣ истини, които на другитѣ ще бждатъ доказвани презъ втора и трета ржка, посрѣдствомъ странични, извънредни доказателства и доводи. Който може успѣшно да върви въ тоя пжтъ, само той ще развие въ себе си силитѣ и способноститѣ да проникне задъ видимото, външното и да види скритата истинска страна на нѣщата, само той ще може съзнателно да влѣзе въ оня недостѣпенъ за другитѣ свѣтъ, въ който нѣщата нѣма нужда да се доказватъ, защото се виждатъ и знаятъ.

За тия, които чувствуватъ въ себе си достатъчно сили да вървятъ по тоя пжтъ, въпросътъ е разрешенъ: тѣ ще опитатъ сами, колко е великъ живота, какъ необозрими сж неговитѣ възможности, тѣ ще се увѣрятъ непосредствено и лично въ сществуването на невидимия свѣтъ, въ безсмъртието на човѣшкия духъ, въ реалността на по-високо стоящитѣ отъ човѣка въ

стълбата на космичната еволюция същества; тѣ ще познаятъ законитѣ — скрититѣ пружини, които движатъ живота, ще овладѣятъ силитѣ, които дремятъ неизползувани досега въ човѣка и въ цѣлата природа.

Но понеже хората, способни да вървятъ успѣшно въ Пжтя на окултното ученичество сж съвсемъ малко въ сравнение съ общия брой на човѣчеството, то ние ще ги оставимъ на страна, и ще говоримъ занапредъ въ тази малка книжка за тѣзи и на тѣзи, на които е сждено да вървятъ по пжтя на обикновенния човѣкъ. Макаръ че за тѣхъ е невъзможно или много трудно да проникнатъ лично и съзнателно въ невидимия свѣтъ, въ скритата страна на нѣщата, но тѣ могатъ да се увѣрятъ въ тѣхното съществуване чрезъ проучване на безброй доказателства, — факти, изследвани и провѣрени хилядократно, които ясно говорятъ за съществуването на тоя невидимъ свѣтъ и на неговитѣ закони. Макаръ че тѣ не могатъ тъй-лесно да овладѣятъ скрититѣ сили, таещи се въ глѣбинитѣ на човѣшкия духъ, да развиятъ спящитѣ способности, все пакъ знанието, което тѣ могатъ да получатъ отъ теоритическото изучаване на окултната наука и усилията за издигане и осъвършенствуване, къмъ които това изучаване ще ги подтикне, ще имъ принесатъ грамадна полза за тѣхното общо развитие. Макаръ и не напълно стѣпили върху Пжтя, тѣ все пакъ, ще бждатъ близо до него: въ тѣхъ ще се подготвятъ условията, ще се създадатъ необходимитѣ предпоставки за влизане въ този Пжтъ, за развиване на спящитѣ дарби, за подти-

кване напредъ и поженване успѣхи въ всѣка областъ на живота имъ.

И преди всичко, това, което изучаващитѣ теоритически окултизма придобиватъ, то е действителното познаване на себе си. Познаване реалността на човѣшкото същество, като безсмъртенъ духъ, живѣещъ въ вѣчността, безъ начало и край, — познаване на „смъртта“ като врата къмъ новъ животъ.

Дига се тъмната пелена на незнанието отъ предъ очитѣ на изучаващия окултизма: той знае що е той, — отъ кжде иде и кжде отива; какъвъ е истинския ликъ на свѣта, въ който той живѣе, какви сили дремятъ неизползувани въ него, какво свѣтло бждеще го чака, колко великъ е живота, съ каква Божествена мъдростъ и любовъ е той устроенъ и поддържанъ.

Изучаващиятъ окултизма не е вече безпомощенъ слѣпецъ, обгърнатъ въ тъмнината на своето невежество, който не знае на кжде се движи. Той не е робъ на отчаянието и безвѣрието, загубилъ всѣкакъвъ смисълъ въ живота. Той не се ужасява въ безсилието си да разгадае „свѣтовнитѣ загадки“. Напротивъ, той вижда свѣтлината на живота, която му сочи неговото мѣсто въ природата и всемира и го отправя напредъ все по-нагоре и по-нагоре; той намира великия смисълъ на живота въ единството и въ непрестаннитѣ усилия къмъ осъвършенствуване. Той знае, че никое усилие не е изгубено, че нищо, спечелено въ пѣтя на неговото издигане, не ще пропадне безследно, че утре следъ т. н. „смъртъ“ той ще продължи наново започнатата въ този животъ работа. Защото той знае, че

смъртъ нѣма и че въ живота царуватъ вѣчни, неизмѣнни, съвършенни закони на Правда, Разумность и Добро — на Любовь, Мждрость и Истина, които, въпрѣки всички видими противоречия, водятъ живота нагоре и ще изведатъ всичко на добъръ край. И затова той е пълень съ вѣра и упование въ живота, не се отчайва отъ никакви спънки въ пѣтя му къмъ доброто, знаейки, че тѣ сжществуватъ, за да бждатъ преодолены.

Окултната наука дава свѣтлина на човѣка. И само въ тази свѣтлина можемъ да намѣримъ правия пѣтъ на живота. Колкото и да сме „учени“, колкото и знания да сме усвоили изъ областитѣ, въ които борави днешната официална наука, ако не познаваме основнитѣ принципи на окултната наука, ние си оставаме въ тъмнина, ние сме като безпомощни деца предъ загадкитѣ на живота — не познаваме себе си, не познаваме свѣта и живота, защото гледаме и изучаваме само тѣхната външна страна.

ЯСНОВИДСТВО

Ясновидството или, както нѣкои го наричатъ, „шестото чувство“ на човѣка, способността да виждаме, чуваме, схващаме нѣща, неуловими за обикновенитѣ петъ човѣшки чувства, е пжтьтъ, методътъ, за непосредствено достигане на окултното знание.

Ние тукъ не ще излагаме начинитѣ, пжтищата, по които това чувство може да се развие въ човѣка, но ще искаме само да докажемъ неговото сжществуване ¹⁾).

Че ясновидството сжществува като фактъ въ живота, имаме много доказателства отъ всички вѣкове на историята. Но ние ще изоставимъ миналото и ще се обърнемъ къмъ настоящето.

Ясновидството е вече безсъмненъ фактъ, доказанъ по единъ абсолютно неопровержимъ начинъ отъ нашата съвременна наука. Съвременната официална наука, въ лицето на своитѣ първи и най-напредничави представители, е доближила отдавна границитѣ на окултната наука и прави смѣли набѣзи отвъдъ тѣхъ. Редица професори, учени съ всесвѣтска известностъ, отъ десетки години вече, непрестанно проучаватъ, съ

¹⁾ Който желае да проучи пжтьтъ за развиване на ясновидството въ човѣка, нека прочете книгата „Пжть къмъ посвещение“ отъ нѣмския окултистъ Рудолфъ Щайнеръ, издадена преди нѣколко години отъ книгоиздателство Ст. Атанасовъ, подъ заглавие „Какво има на дъното на душата“.

успѣхъ, съ методичностъ, съ точностъ и сериозностъ, отговарящи напълно на „позитивността“ на днешната наука, тази област на неизследвани явления, която до сега е била „terra incognita“.

Достиженията, които сж направени въ тази област, сж грамадни. Проучванията и опититѣ, които сж направени, сж отъ такъвъ характеръ и тѣй многочислени, че вече за този, който познава тия достижения, не може да става въпросъ за вѣрността на основнитѣ положения на окултизма. За жалостъ, нашата интелигенция и нашитѣ учени, сж почти сжщо тѣй незапознати съ тия научни достижения, както и широкитѣ народни маси.

Коя е истинската причина за това? — Разбира се, предубеждението, предварителното вѣрване, че това не може да бжде, защото е въ пълно противоречие съ господстващия днесъ материалистически мирогледъ и разрушава неговитѣ основни позиции.

Но консервативността на хората (и на много отъ ученитѣ), факта, че тѣмъжно възприематъ една нова истина, мжчно се раздѣлятъ съ своитѣ стари и обични заблуждения, не спира искренитѣ, непредубедени търсители на истината, пионеритѣ на новото, които сж двигатели на истинския прогресъ на науката.

Колко хули, подигравки, преследвания, каква мрачна вълна отъ заблуждения и предразсѣдъци сж срещнали и трѣбва постоянно да преодоляватъ хората, които сж се заели съ благородната задача да разширятъ хоризонта на човѣчеството, да внесатъ нова свѣтлина въ съзнанието на хората, да имъ откриятъ една нова об-

ласть на живота. Какво съпротивление оказватъ носителитѣ на старитѣ схващания и заблуждения, носителитѣ на общепризнатитѣ научни догми, срещу новитѣ истини, може да знае само оня, които е проследилъ борбата между все още слабата свѣтлина на тия истини и царувания мракъ на материалистичния мирогледъ.

Обаче, каквито и противодействащи усилия да се правятъ, колкото и твърдо да се затварятъ консерваторитѣ на науката, въ черупката на своитѣ заблуждения, истината ще победи. Нейниятъ ходъ е неизмѣненъ и непрестаненъ. Стѣпка по стѣпка, тя върви напредъ и по-рано или по-късно, ще се наложи въ живота. Но, както изгрѣващото слънце озарява първомъ високитѣ планински върхове, за да стигне постепенно съ своята свѣтлина въ долините, така и слънцето на новата истина, на новия мирогледъ, е отдавна озарило планинскитѣ върхове на чистата и безпристрастна научна мисълъ и днесъ постепенно слиза къмъ склоноветѣ и долините.

Единъ отъ първитѣ, Съръ Уйлямъ Круксъ, великиятъ химикъ, откривателя на четвъртото, лѣгчистото състояние на материята, заяви твърдо отъ висотата на своето научно положение:

„Азъ не казвамъ, че това е възможно. Азъ казвамъ, че това е“.

Защото е провѣрилъ съ всички възможни научни сръдства, по всички начини, реалността на това, което твърди, а именно, че тия явления, които редица други учени отричатъ, отъ страхъ да не се явятъ въ противоречия съ тѣхния установенъ мирогледъ, наистина съществуватъ.

А следъ него и съ него: Оливъръ Лоджъ, Майерсъ, Гжрней, Баретъ, Максуелъ, Камилъ Фламарионъ, Шарлъ Рише, Бергсонъ, Лаковски, Желе, Бойракъ, Ости, Ломброзо, Киапарели, Боццано, Шренкъ-Нотцингъ, Цьолнеръ, Айнщайнъ, Дришъ, Аксаковъ, Гурвичъ и др., продължиха, стѣпка по стѣпка, дѣлото за разкриването на новия свѣтъ за човѣшкото съзнание, съ съвършенна научна точностъ, последователностъ и настойчивостъ. И днесъ ние имаме такива огромни постижения и такава грамадна литература отъ чисто научни трудове въ тая областъ, че всички учени, полуучени и неучени, които отказватъ реалността на фактитѣ, изложени въ тѣхъ, само доказватъ своето невежество.

Но да се повърнемъ на ясновидството. Не хиляди, а стотици хиляди факти съществуватъ, които го доказватъ по абсолютенъ начинъ. Ясновидци е имало винаги, въ миналото и сега. И въ България има такива хора, съ по-голѣма или по-малка духовна издигнатостъ, които иматъ тази дарба на ясновидството, т. е. могатъ да проникватъ, по-вече или по-малко, въ невидимия свѣтъ и въ неизвестното за други бждеще. Всѣки е чувалъ за сбжднати предсказания и всѣки може, безъ особено голѣмъ трудъ, да се убеди въ тѣхната истинностъ.

Но нека се обърнемъ къмъ известния френски ученъ, професоръ Шарлъ Рише, — прочутъ физиологъ, той да каже думата си по въпроса. Въ предговора къмъ неотдавна издаденото си съчинение „Шестото чувство на човѣка“ той казва:

„Азъ съмъ се придържалъ само къмъ фак-

титѣ, безъ претенция да проникна въ дълбокитѣ имъ причини. Следователно, моята цѣль е твърде скромна.

„Но изискваша голѣма смѣлостъ същевременно. Защото изложението на фактитѣ, които азъ установихъ, води къмъ заключението, че въ човѣка съществува едно шесто чувство. Да, наистина, едно шесто чувство. А да се говори за едно шесто чувство, на което ние не познаваме органитѣ, за едно чувство, чието съществуване нито невежитѣ, нито ученитѣ допускатъ, за едно чувство, което се проявява въ най-разнообразни и най-странни форми, това е твърде революционно. Но когато се касае до напредъка на науката, ние сме длъжни да бждемъ смѣли революционери, при условие, че ще закрепимъ тази революция върху дветѣ непоколебими основи на всѣка наука за живота: наблюдението и опита.

„Азъ мисля — а така ще бжде, надявамъ се, и за всички читатели на това съчинение — че действителността на шестото чувство (разбирайки тази дума „шесто чувство“ въ нейния най-широкъ и загадъченъ смисълъ) не може повече да бжде отричана. Азъ умножихъ доказателствата и вѣрвамъ, че съмъ отговорилъ на всички възражения“.

И по-нататкъ:

„Желая всѣки, който чете тази книга, да разбере, че тя е писана именно отъ единъ професоръ по физиология, който ни за минута не е помислилъ да напусне свещенната и плодovitа областъ на експерименталната наука“¹⁾.

1) „Notre sixième sens“, p. 7—8.

И така, професора по физиология Шарлъ Рише, свикналъ да борава съ най-голѣма точностъ въ свойтъ изследвания и считащъ за свещенна и неприкосновенна само областъта на експеримента, следъ като е правилъ дългогодишни многобройни и разнообразни опити съ мнозина ясновидци отъ различни страни на Европа, притежаващи въ по-голѣма или по-малка степенъ това „шесто чувство“ а именно: мадамъ Брифо, Берта Рийзъ, Мадамъ Пипъръ, Вандамъ, Шерманъ, Осовиетски, Шауринъ, Людвикъ Канъ, мадамъ Леонардъ, Паскалъ Форчуни и др., и следъ като ги излага подробно, ни казва въ заключението си:

„Внимателниятъ читателъ на тази книга ще констатира безъ съмнение, че всѣка нейна глава, съдържаща опити и наблюдения, е достатъчно убедителна, взета сама по себе си.

„Взети отдѣлно, само виденията на неща, които ставатъ далечъ, които сж били провѣрени и доказани отпосле, сж достатъчни да докажатъ сжществуването на шестото чувство.

„Сжщото нѣщо се отнася и до експериментитѣ съ Мадамъ Пипъръ.

„Така е и съ фактитѣ, отнасящи се до Осовиетски.

„А тѣзи съ Канъ и съ Паскалъ Форчуни сж предостатъчни, за да затвърдятъ нашето убеждение и да ни дадатъ сигурността, че шестото чувство наистина сжществува.

„Така че, да се отрича неговото сжществуване, би трѣбвало да се отрекатъ всички тѣзи опити, единъ по единъ.

„Шестото чувство е много по-сложно, отколкото ние предполагахме. Сжществува, мо-

же би, едно шесто, едно седмо, едно осмо чувство. Изследванитѣ явления представляватъ едно необикновено разнообразие. Какъ бихме могли да сравнимъ напимѣръ случая съ Мадамъ Уайткрофтъ, която вижда мъжа си застаналъ при нея, тъкмо тогава когато той, на хиляди километри отъ тамъ, е билъ убитъ, съ случая съ Мадамъ Пипъръ, което разказва, че чичо Жери се е удавилъ преди 40 години, или случая съ Осовиетски, които четатъ единъ стихъ отъ Ростанъ, затворенъ въ пликъ, чието съдържание никой отъ присъствающитѣ не знае? “ (стр. 243)

„Шестото чувство е още съвършено неизяснено по отношение на неговитѣ граници, на неговитѣ разнообразни прояви, на неговия механизъмъ и на неговитѣ органи. Но колкото и тъмни да сж тѣзи загадки, тѣ ни най-малко не противоречатъ на доказателствата за съществуването на това чувство.

„ И азъ ще резюмирамъ моето съчинение така:

„Реалния свѣтъ, които ни заобикаля, разпраща навредъ около насъ своитѣ вибрации. Една частъ отъ тѣхъ ние долавяме съ нашитѣ петъ чувства; други неуловими за нашитѣ чувства, сж откривани отъ нашитѣ физически апарати; но освенъ тия два вида има и други, неуловими нито за нашитѣ чувства, нито за апаратитѣ на физиката, но които действуватъ върху известенъ брой човѣшки същества и имъ разкриватъ части отъ реалността, непознати за другитѣ.

„А сигурно вънъ отъ гореизброенитѣ, съществуватъ и други, които нито нашитѣ обикновени чувства, нито апаратитѣ на физиката, нито

шестото чувство на ясновидците сж способни да схванатъ.

„Физическиятъ свѣтъ, който ние познаваме, атоми, електрони, звезди, планети, животни, микроби, химически реакции, топлина, електричество, не представляватъ, може би, освенъ една крайно малка частъ отъ реалността. Други, непознати сили, отъ свършено другъ характеръ, действуватъ, безъ съмнение, около насъ. Кой знае дали тѣзи непознати, нематериални свѣтове не направляватъ нашитѣ сждбини!

„Може би ний никога не ще узнаемъ тѣзи сили, може би и нашитѣ потомци не ще ги узнаятъ. Но това не ни дава право да ги отричаме.

„Азъ мисля, че шестото чувство е единъ малъкъ, извънредно малъкъ прозорецъ, гледащъ къмъ тѣзи тайнствени възможности“. (стр. 247)

А ние ще прибавимъ: Да, шестото чувство, такова и до колкото го е изследвалъ уважаемия професоръ Шарлъ Рише (т. е. шестото чувство на обикновенитѣ ясновидци) е наистина единъ малъкъ, извънредно малъкъ прозорецъ, гледащъ въ свѣта на окултизма. Но шестото чувство, ясновидството на Великитѣ Посвѣтени, на Учителитѣ на човѣчеството, на свръхчовѣцитѣ, притежаващи силитѣ, способноститѣ и мдростъта, недостъпни и непонятни за обикновения човѣкъ, па билъ той и единъ първокласенъ ученъ, — това тѣхно „шесто чувство“ не е само нѣкакъвъ малъкъ прозорецъ къмъ непознатото и невидимото, който може да ни даде само откъслечни, несвързани погледи и неясни представи за непознатото, а е пълна способностъ да се движатъ,

да живѣятъ всрѣдъ самия този тайнственъ за насъ свѣтъ, и не само да виждатъ, да чуватъ и да знаятъ предварително нѣща, които обикновения човѣкъ не може да знае, но и да познаватъ причинитѣ на нѣщата, да виждатъ тѣхния дълбокъ смисълъ, тѣхната скрита връзка и да ги съединяватъ въ едно стройно и нераздѣлно цѣло.

Тѣзи именно Велики Учители на човѣчеството, тѣзи именно велики ясновидци, велики мъдреци, чието ясновидство, съвършенство и мъдростъ надминаватъ хиляди пѣти тѣзи на изследванитѣ отъ проф. Шарлъ Рише ясновидци, сж истинския сигуренъ и неизчерпаемъ източникъ на великата Окултна Наука, която се простира отвѣдъ границитѣ на днешната наистина позитивна, но крайно ограничена наука.

Божествената Мъдростъ на окултната наука, предавана отъ поколѣние на поколѣние въ течение на много хиляди години, разкриваща ни тайнитѣ на природата, истинския строежъ на вселената и човѣка, законитѣ, които ги управляватъ, скрититѣ минало и бждеще, разкриваща ни невидимия свѣтъ, който ни обгрѣща и въ който живѣемъ, сжествува и днесъ, бидейки достойние на тия велики Учители, които даватъ на човѣчеството това, което то заслужава, за което то е дорасло, което не би му повредило, като преждевременно.

Много има вече дадено, но малцина сж оцетия, които сж го разбрали, приели и оценили. Защото огромното болшинство отъ хората предпочитатъ да останатъ слѣпи и тогава, когато е нужно само да отворятъ очитѣ си, за да видятъ истинската свѣтлина на живота и вълшебния свѣтъ, които ги заобикаля.

БЕЗСМЪРТИЕ

И тъй, ние видяхме въ предшестващата глава, че този невидимъ, непознатъ свѣтъ, който ни заобикаля, и който е тъй смѣло отричанъ отъ нѣкои, наистина съществува, и че неговото съществуване е доказано по единъ неоспоримъ начинъ, който не търпи никакви възражения. Ние видяхме, че въ човѣка наистина съществуватъ по-високи способности, съ помощта на които може да се проникне, по-вече или по малко, въ този тайнственъ свѣтъ.

Остава сега да видимъ какъвъ е именно този свѣтъ, да проучимъ поне това, което до сега ни се е удало да докажемъ съ помощта на науката, туряйки въ действие човѣшкия разумъ и изследвайки човѣшката опитностъ.

Ние поставяме на разрешение единъ кардиналенъ въпросъ:

Има ли научни доказателства за безсмъртието на човѣка т. е. за продължаването на неговия животъ, на неговото съзнание и индивидуалностъ следъ смъртта на физическото му тѣло?

Ние твърдимъ, че има такива, неопровержими доказателства, и който ги отрича, е длъженъ преди това да ги проучи.

Както казахме по-рано, първомъ прочутитѣ английски учени Уйлямъ Круксъ, Оливъръ Лоджъ, Майерсъ, Гжрней, Сидуйкъ, Баретъ и др. подготвиха материалитѣ и дадоха доказателствата за продължаването на човѣшкото съзнание следъ смъртта на физическото тѣло.

Уйлямъ Круксъ установи съ безсъмнена положителностъ, като бѣ работилъ дълго време, съ най-голѣма научна точностъ, вземайки най-старателни мѣрки за предпазване отъ измама и за пълна сигурностъ, цѣла редица психически и физически явления изъ областъта на спиритизма, които той подраздѣли на деветъ групи: ¹⁾

„I. Удари и шумъ съ най-различна сила, причинявани отъ единъ невидимъ интеллигентенъ агентъ.

II. Премѣстване на предмети, малки и леки, а сжщо така и голѣми и тежки, безъ нѣкаква видима причина и безъ контактъ на нѣкое човѣшко сжщество.

III. Промѣна на тяжестъта на тѣлата.

IV. Подигане въ въздуха на тежко тѣло, безъ никакъвъ видимъ контактъ. (Той е видѣлъ медиума Хомъ три пжти, при пълна свѣтлина, да се издига предъ очитѣ му надъ пода, безъ никой да се допира до него.)

V. Музикални инструменти, които свирятъ безъ каквато и да било намѣса на човѣка и при условия, които изключватъ всѣко нормално обяснение.

VI. Свѣтлинни явления (той твърди, че е видѣлъ много пжти, при условия изключващи всѣка измама, да се явява една свѣтла мжглявина, която, сгжстявайки се, взима формата на една съвършенна ржка и следъ това отново изчезва).

VII. Съобщения, съдържащи разумностъ, писани отъ невидими ржце.

¹⁾ „Au seuil de l'invisible“, отъ Съръ Уйлямъ Баретъ, професоръ отъ университета въ Дублинъ.

VIII. Държане на горящи въглища. Поставяне ржката всрѣдъ горящъ огънь, безъ ни най-малки следи отъ изгаряне.

IX. Най-интересния фактъ: поява на форми и фигури — привидения. При условие на абсолютно строгъ контролъ, една красива женска фигура, облечена въ бѣло, се е явявала много пжти. Тя бѣше тѣй-реална, та не само че можеше да се брои пулса ѝ, но и много пжти бѣ фотографирана при електрическа свѣтлина. Тя бѣ фотографирана и тогава, когато медиума бѣ въ трансъ. Последния бѣ не тѣй красивъ, по-дребенъ и съ по тъменъ цвѣтъ на лицето отъ видението, което влизаше презъ една стая, затворена съ ключъ и тамъ се връщаше при изчезването си“.

Изследвайки по начинъ, който подобава на единъ истински ученъ, гореизброенитѣ явления, Съръ Уйлямъ Круксъ се задоволява съ тѣхната констатация, настоява най-решително на тѣхната реалностъ, безъ да се опитва да обяснява тѣхнитѣ сжщински причини. Той заявява, че всичко това е действителностъ, но кои сж причинитѣ на тия явления, той не може да обясни.

Неговитѣ другари, обаче, не се задоволиха съ това, а продължиха изследванията си. Така, вѣнъ отъ многобройнитѣ опити, които спадатъ къмъ гореизброенитѣ деветъ категории, тѣ успѣха да събератъ много доказателства за самоличността на духоветѣ, явяващи се на сеанситѣ. Тия доказателства сж изложени първомъ въ голѣмото съчинение, плодъ на дълги изследвания на ученитѣ Майерсъ, Гжрней и Сидуйкъ подъ заглавие „Human personality and its

survival of bodily death“ (Човѣшката личностъ и нейното преживѣване смъртта на тѣлото). Съръ Оливъръ Лоджъ, знаменитъ физикъ и ректоръ на Бирмингамския университетъ, продължи съ голѣма настойчивостъ изследванията въ това направление, плодъ на което се явиха неговитѣ книги: „Survival of man“ (Безсмъртието на човѣка), „Raymond or the life after death“ (Раймондъ или живота следъ смъртта) и последното му съчинение, излѣзло преди нѣколко години и преведено на български подъ заглавие „Защо вѣрвамъ въ безсмъртието на човѣка“. Въ заключение на тия си изследвания, Съръ Оливъръ Лоджъ казва: „Азъ твърдя безъ никакво колебание, че продължаването живота на личността, следъ смъртта на физическото тѣло, е фактъ доказанъ“.

И още:

„Самоличността на явяващите се на сеанситѣ духове на умрѣли хора е установена отъ изследователи — хора на науката, — които взематъ предъ видъ всички трудности за това — напр. предаване на мисълта отъ живитѣ, персонификация и т. н. Така че самоличността е доказана по единъ сериозенъ и систематиченъ начинъ, чрезъ критическа провѣрка на изследователитѣ. . . .

„Лично за мене, очевидността на фактитѣ е толкова пълна, че азъ нѣмамъ повече никакво съмнение относно съществуването и запазването на живота на личността следъ смъртта на физическото тѣло“

Вънъ отъ другитѣ изследвания, Съръ Оливъръ Лоджъ е правилъ много сеанси, на които

се е явявалъ неговиятъ синъ Раймондъ, убить презъ време на свѣтовната война. Отъ него именно, той е можалъ да получи много доказателства, чрезъ съобщаване много нѣща изъ миналия имъ съвмѣстенъ животъ, които никой другъ не е знаалъ, освенъ бащата и синътъ. Като плодъ на тия му именно изследвания, се яви книгата му „Раймондъ, или живота следъ смъртта“.

Дейността на Лоджъ, Майерсъ, Гърней и т. н. разбира се, е продължена отъ други учени. Въ единъ томъ подъ заглавие „Au seuil de l'invisible“ (На прага на невидимото), професора отъ Дублинския университетъ, Съръ Уйлямъ Баретъ, следъ като обобщава резултатитъ на всички научни изследвания въ тая областъ, заявява:

„Азъ съмъ напълно убеденъ, че психичната наука е вече доказала по експерименталенъ пжть сществуването на една нематериална, трансцендентна сжщностъ или душа въ човѣка. Тя е установила сжщо така сществуването на единъ невидимъ, духовенъ свѣтъ, населенъ съ живи, интелигентни сжщества, които могатъ да се съобщаватъ съ насъ при известни условия. Ще прибавя, че въпрѣки многото илюзии, симулации и др., сжществува една огромна, постоянно растяща маса отъ доказателства, които потвърждаватъ едногласно преживяването отъ човѣка на смъртта и разпадането на тѣлото и мозъка му. По отношение на това, азъ вече и най-малко не мога да се съмнявамъ*).“

Огромни изследвания въ сжщата областъ е направилъ и ползващия се съ всесвѣтска из-

*) „Au seuil de l'invisible“ стр. 14.

вестностъ френски астрономъ Камилъ Фламарионъ.

Въ своитѣ голѣми трудове: „La morte et son mystère“ (3 тома), „L'inconnu et les problèmes psychiques“ (2 тома), „Dieu dans la nature“ (2 тома), „Les forces naturelles inconnues“ (2 тома) и „Les maisons hantées“,*) той е събралъ, проучилъ и систематизиралъ стотици и хиляди дори провърени опитности изъ тази областъ, изложени въ хилядитѣ страници на горепосоченитѣ съчинения.

Нѣмайки възможностъ, въ малкото страници на тази малка книжка, да излагаме на дълго подробности отъ тия съчинения, ние ще се задоволимъ да дадемъ само малки извадки. Така, въ предговора къмъ книгата си „L'inconnu et les problèmes psychiques“, Камилъ Фламарионъ пише:

„Това съчинение представлява опитъ за наученъ анализъ на нѣща, които сж считани, изобщо, като чужди на науката, а сжщо като несигурни, фангастични, повече или по-малко въображаеми.

„Азъ ще докажа, че тѣзи нѣща наистина сжществуватъ.

„Азъ ще се опитамъ да приложа научнитѣ методи за изследване при констатацията и при анализа на редица явления, причислявани до сега въ областъта на приказкитѣ, на чудесното или на свѣрхестественото, и да установя, че тѣ сж причинени отъ непознати още сили и при-

*) „Смъртъта и нейната тайна“, „Непознатото и проблемитѣ на душата“, „Богъ въ природата“, „Непознатитѣ сили на природата“ и „Посещаванитѣ кжщи“ (отъ духове.)

надлежатъ къмъ единъ невидимъ естественъ свѣтъ, различенъ отъ този, който е достъпенъ за нашитѣ чувства. . .

„Човѣшкиятъ разумъ не бива да счита за сигурно нищо друго, освѣнъ това, което е доказано. Но отъ друга страна, ние нѣмаме право да отричаме нищо предварително. Защото свидетелството на нашитѣ чувства е непълно и измамно... По принципъ, ние не вѣрваме на нищо, което не е доказано. . .

„Съдържанието на това съчинение е напълно научно. Азъ оставямъ настрана по принципъ, всичко, което не е добре удостовѣрено, било чрезъ наблюдение, било чрезъ експериментъ.

„Мнозина казватъ: „Но защо да се търси? Вие не ще откриете нищо. Това сж недостъпни тайни, който Богъ запазва за себе си“. Винаги е имало хора, които сж предпочитали невежеството предъ знанието. Съ такъвъ начинъ на мислене и на действуване, който много пжти досега е билъ прилаганъ и къмъ астрономията, ние не бихме могли да узнаемъ нищо. Това е разсждаването на тѣзи, които иматъ навика да не мислятъ сами и които предоставятъ на мними авторитети да държатъ съзнанието имъ въ пелени“.

И следъ като въ продължение на близо 600 страници той разглежда подробно голѣмо число отъ тия тайнствени явления, засвидетелствувани, провѣрени и доказани отъ него и отъ много други, той казва въ заключение:

„Документитѣ, представени въ този томъ на вниманието на приятелитѣ на истината, да-

лечъ не обгръщатъ общия сборъ на психическитѣ феномени, но тѣ сж достатъчни за да извлѣчемъ отъ тѣхъ нѣколко предварителни заключения.

„Цельта на тѣзи изследвания е да узнаемъ дали човѣшката душа сжествува като сжщность, независимо отъ тѣлото и дали тя преживѣва неговото разрушение.

„Е добре! фактитѣ, които току що изложихме, пледиратъ почти всички, въ полза на това сжществуване. Хипотезата за физически, механически, физиологически влияния, не може да ги обясни. Думата душа, духъ, психична сжщность, е по-подходяща за тия явления. Думата мозъкъ нищо не обяснява. (стр. 566)

„Може да се вижда безъ помощта на очитѣ, да се чува безъ помощта на ушитѣ, и то не чрезъ нѣкаква хиперстезия¹⁾ на органитѣ на зрението и слуха, защото тѣзи наблюдения доказватъ обратното, но чрезъ едно вътрешно, психическо, душевно чувство.

„Вжтрешниятъ погледъ на душата може да види не само това, което става надалечъ, на значителни разстояния, но той може още да узнае предварително това, което ще стане въ бждещето. Бждещето сжществува потенциално, детерминирано отъ причини, които водятъ къмъ опредѣлени резултати.

„Позитивното наблюдение доказва сжществуването на единъ духовенъ свѣтъ, сжщо тѣй реаленъ, както е свѣта, познатъ ни чрезъ физическитѣ ни чувства“. (стр. 568)

) Крайна чувствителность.

„Предсказанието на бждащето е, може би, най-загадъчното явление, защото за да съществува то, би трѣбвало бждещето да е предварително опредѣлено отъ нѣкакви причини, които го създаватъ. И ще забележимъ, че само единъ фактъ отъ този родъ, точно констатиранъ, би могълъ да докаже тая теза. А въ същностъ, ние имаме тукъ, предъ очитѣ си, не единъ, а сто-тици такива факти“. (стр. 574)

„Известни наблюдения, известни експерименти, сж правени съ такава грижа да не се остави и най-малката възможностъ за грѣшка, че тѣ носятъ характера на абсолютна доказаностъ и пълна компетентностъ...

„И азъ мисля, че съвокупността на всички изложени факти, ни води логически къмъ следнитѣ заключения:

„1. Душата съществува като реалностъ, независимо отъ тѣлото.

2. Тя е надарена съ способности, непознати още на науката.

3. Тя може да действа и да вижда презъ разстояние, безъ посрѣдството на чувствата.

4. Бждещето е предварително опредѣлено отъ причини, които водятъ къмъ него. Понѣкога душата може да го вижда“. (стр. 576)

И тъй, душата наистина съществува, като реалностъ, независима отъ тѣлото! Фактитѣ доказватъ това.

Човѣкъ наистина е безсмъртенъ! Неговиятъ животъ не свършва въ гроба. Човѣкъ е духъ, а не тѣло. Духъ безсмъртенъ и вѣченъ, на

когото тѣлото е само външна дреха, инструментъ, срѣдство за проявление на физическия свѣтъ.

Съ доказването по напълно положителенъ начинъ на ясновидството, като срѣдство за проникване въ невидимия свѣтъ, недостъпенъ за нашитѣ обикновенни петъ чувства; съ доказването по сѣщия начинъ и на безсмъртието на човѣшкия духъ, способенъ да действува независимо отъ тѣлото, ние имаме две огромни, съ сѣдбоносно значение за бждещето развитие на съвременната наука постижения, които отъ своя страна установяватъ съ положителностъ две основни истини въ окултната наука.

Защото, първо, чрезъ доказването на ясновидството, се доказва реалността на метода за изследване на окултната наука, съ който тя прониква въ невидимия и непознатъ за обикновения човѣкъ свѣтъ, доказва се, че могатъ да бждатъ достигнати знания, да бждатъ научени истини, лежащи вънъ отъ обсега на нашитѣ петъ чувства.

И второ, чрезъ доказването на безсмъртието, доказва се основната истина, отнасяща се до човѣшкия животъ, доказва се сѣщевременно реалността на този невидимъ свѣтъ на душитѣ и на скрититѣ причини на нѣщата, съ който окултната наука борави.

Следъ като разгледахме тѣзи две важни истини, които ни отварятъ пътя къмъ възприемане свѣтлината на окултизма, ние можемъ вече да продължимъ по-нататкъ, проучвайки основнитѣ принципи и закони, които действуватъ въ този невидимъ свѣтъ, въ който се криятъ причинитѣ на нѣщата.

ПРЕРАЖДАНЕ

„Който има уши да слуша, нека слуша“

„Когато, преди 2000 години, ученицитъ на Христа подигнаха предъ него въпроса за Йоана Кръстителя и за това, кой е той именно, Христосъ имъ каза:

„И ако искате да приемете това, той е Илия, който имаше да дойде. Който има уши да слуша, нека слуша.“ (Ев. Матей, 11: 14-15)

И ние повтаряме: който отъ съвременнитъ християни има уши да слуша, нека слуша думитъ на Христа, който съ такива силни изрази е потвърдилъ истинността на прераждането. Защото за насъ не може да има въ този случай по-голѣмъ авторитетъ отъ тоя на Христа, но за тѣзи, за които тия думи се виждатъ недостатъчни, ние ще дадемъ доводи и доказателства отъ други източници.

Преди всичко, учението за прераждането е общо учение на всички религии, обаче, докато въ едни отъ тѣхъ то е предавано явно на всички, въ други то, по известни съображения, не е било откривано на всички. Тия съображения, струва ни се, се състоятъ преди всичко въ това, че несъвършения човѣкъ, знаейки истината за прераждането, въ много случаи би отлагалъ да прави известни усилия за своето издигане, съ мисълта, че при едно ново раждане, ще навакса изгубеното. Или съ други думи ще отлага настоящата си работа, както мнозина отъ хора-

та я отлагатъ отъ днесъ за утре. И обратно, когато човѣкъ знае че има само единъ животъ на разположение, той ще се стреми, по-вече или по-малко да прави всичко „за да се спаси“, ако е вѣрующъ. Но отъ друга страна, за съзнателния човѣкъ, който гледа на осъвършенствуването, като на основенъ законъ на живота, знанието на прераждането ще му помогне много и ще го вдъхнови къмъ нови усилия. То ще осмисли живота на тѣзи, които сж се отчаяли и обезвѣрили, виждайки краткостта и суетността на този животъ.

Следователно, истината за прераждането се явява двуостъръ ножъ за човѣшкото съзнание, съ който може да се направи както зло, така и добро и затова тази истина е скривана въ течение на вѣкове отъ широкитѣ маси.

И все пакъ, тя е една истина, която лежи, както казахме, въ основата на всички религии, което се доказва отъ науката „сравнителна религия“. Отъ нея ние знаемъ, че истината за прераждането е била позната, съ малки вариации, на древнитѣ египтяни, гърци, римляни, китайци, индуси, на народитѣ населяващи преди вѣкове севернитѣ части на Европа, на обитателитѣ на Америка преди нейното откриване отъ европейцитѣ и т. н. Сжщо така, мнозина отъ първитѣ отци на християнската църква като Тертулианъ, Клим. Александрийски и Оригенъ, сж вѣрвали и проповѣдвали прераждането. И едва въ 553 г. на петия вселенски съборъ, е наддѣляло, съ едно малко число гласове, решението да се изхвърли прераждането отъ учението на християнската църква.

При все това, вѣрата въ прераждането, макаръ отречена отъ официалната църква, никога не е изчезнала, а е била предавана отъ вѣкъ въ вѣкъ и изповѣдвана отъ най-буднитѣ умове на нашата ера. Така, въ прераждането сж вѣрвали: Парацелзий, Лафатеръ, Фонтенелъ, Жордано Бруно, Фихте, Шлегелъ, Шарлъ Фурие, Шатобрианъ, Балзакъ, съръ Хъмфри Деви, Жоржъ Зандъ Викторъ Хюго, Шели, Тенисонъ, Едгаръ По, Петьофи, Фламарионъ, В. Сарду, Лесингъ и мн. други бележити хора,

Разбира се, авторитета на гореизброенитѣ лица не е достатъченъ, за да докаже на скептицитѣ по отношение на прераждането, че то наистина съществува. Но за тази цѣль има другъ родъ доказателства, които ясно говорятъ въ полза на прераждането.

Има вече много случаи, когато деца сж си спомняли отдѣлни факти отъ миналитѣ имъ прераждания, и когато тия факти сж били провѣрени, тѣ сж се оказали вѣрни. Поради липса на достатъчно мѣсто, ние тукъ не можемъ да преведемъ освенъ единъ случай, който е станалъ въ България и е съобщенъ отъ Рачо Г. Даскаловъ, секретаръ бирникъ отъ с. Басарбово, Русенско, както следва:

„Презъ 1904 год. имахъ 6 1/2 годишно момче на име Колю, което бѣ започнало да ходи на училище въ селото ни Басарбово, Русенско. Единъ день, като играело съ други 2 — 3 другарчета въ една отъ стаитѣ на училището, съборили една врата, отъ което събаряне много се уплашило, още повече при мисълта, че ще бжде наказано отъ учителката. И отъ това ли бѣ, отъ

друго ли бѣ, зле заболя и на 4 декемврий 1904 година се помина.

Презъ 1906 год. на 24 септемврий роди ми се момиче което кръстихме „Здравка“, която сега скоро ще навърши 13 години.

Презъ пролѣтъта на 1912 год. единъ день съпругата ми, въ присѣтствието на всички домашни, каза на Здравка, че следъ ваканцията ще я дадемъ въ училище, а Здравка безъ забикалки каза: „Мамо, че азъ нали ходихъ на училище?“ Майка ѝ ѝ каза: „ехъ, и тая добра, кога си ходила на училище?“ На този ѝ въпросъ Здравка отговори: „Мамо ма, че азъ нали ходихъ на училище и като се събори вратата при дъсчената преграда въ училището, азъ се уплашихъ, разболѣхъ се и вече не ходихъ“. При това каза и името на учителката, която учеше момчето, тъй че всичко казано точно съвпада съ действията на покойното ми момче.

Следъ нѣколко време съпругата ми заговорила на Здравка, че ще ѝ купи чантичка, а тя казала, че има чантичка, съ която и напредъ ходила на училището. — Действително, покойното ми момче имаше чанта, която бѣ захвърлена на тавана между другитѣ веhti чанти (родители сме на 11 деца) „Ами можешъ ли си позна чантичката“, я запитала майка ѝ и тя отговорила утвърдително, качила се на тавана и взела именно оная чантичка, която бѣ на покойното ми момче и казала: „ето я“.

Единъ пжтъ, като разговаряхме съвсемъ за други работи, Здравка заговори, като се обърна къмъ майка си: „мамо ма, азъ помня когато ти бѣше болна и че лежеше въ гостната стая и азъ

ти вардѣхъ мухитѣ съ байраче, което ми бѣше направилъ тати отъ прѣчка и кърпичка“. Освенъ горното показва самата стая, мѣстото на кревата и името на доктора, който лѣкуваше съпругата ми.

Всичко казано отъ Здравка е свършено вѣрно, само че жена ми боледува отъ тежката болѣсть, когато бѣ живо момчето ми Колю и то именно пазеше мухитѣ ѝ съ флагче.

Чували бѣхме за прераждането на душиѣ, обаче презъ едното ухо ако влизаше, отъ другото излизаше, но сега тия декларации на нашата Здравка силно ни озадачаватъ по въпроса за прераждането и вѣрвамъ, че тоя въпросъ интересува цѣлото образовано общество.

Съобщава: Рачо Г. Даскаловъ“.

Ако само този случай бжде сериозно и безпристрастно разгледанъ, струва ни се, че никой разуменъ човѣкъ не може да отрече съдържащитѣ се въ него доказателства за действителността на прераждането. Но при това този случай не е единственъ, а има много такива отъ подобенъ характеръ, които се сходятъ въ това, че говорятъ ясно въ полза на прераждането. Такива случаи имаме приведени въ съчиненията на Ани Безантъ и Ледбитеръ, въ окултнитѣ списания, а нерѣдко тѣ намиратъ мѣсто и въ колониѣ на ежедневната преса.

И ако хората не бѣха такива скептици, и обръщаха по-сериозно внимание на думитѣ на децата си, тѣ щѣха да откриятъ още много подобни доказателства. Причината, поради която именно децата най-често си спомнятъ своето минало, е тази, че въ тѣхъ още миналото не е напълно изличено и заглушено отъ новитѣ

възприятия, особено когато две прераждания следват непосредствено едно следъ друго. Защото, споредъ окултиститѣ-ясновидци, споменитѣ за миналия животъ се задържатъ най-сигурно тогава, когато едно дете е умрѣло и веднага следъ това се е преродило, тъй като въ такъвъ случай то се връща на земята, запазвайки сжщото си етерно тѣло, което е носителъ на паметта.¹⁾

И тъй прераждането е една истина. То е единъ великъ законъ на живота, който ни дава възможность да продължимъ започнатото отдавна дѣло на нашето усъвършенствуване, връщайки се последователно много пжти въ великото училище за човѣшкия родъ, каквото представлява отъ себе си нашата земя.

Съ прераждането именно се обясняватъ много случаи отъ живота, които закона за наследствеността не е достатъченъ да обясни. Съ прераждането, съ миналата дейность на човѣшката душа, се обясняватъ предразположенията и способнитѣ на човѣка, съ които той се ражда, а сжщо така не много рѣдкитѣ случай на необяснимъ страхъ отъ нѣщо, на внезапно привързване къмъ хора, които за пръвъ пжтъ виждаме, на чувството че ни е познато едно мѣсто, кждето за пръвъ пжтъ въ този си животъ отиваме и т. н. Съ прераждането, най-сетне, си обясняваме това, че ние, съ всичкитѣ ни недостатъци и доб-

¹⁾ Подробности вижъ въ книгата „Възпитанието на детето споредъ Розенкройцеритѣ“ отъ Максъ Хайндель, издание на книгоиздателство „Братство“.

ри черти, съ всичкитѣ ни слабости и способности сме творци сами на себе си — като сме изградили въ миналото характера, който притежаваме сега и продължаваме да го доизграждаме.

И чакъ когато завършимъ това изграждане, когато изработимъ единъ възвишенъ, съвършенъ характеръ, развиемъ всичкитѣ си спящи въ насъ способности и разчистимъ смѣткитѣ си съ земята, последната ще престане да ни привлича и ние ще се освободимъ отъ колелото на земнитѣ прераждания, за да заживѣемъ при други условия, въ други, по възвишени свѣтове. Въ това именно се състои „спасението“ на човѣка, което тѣй-лесно мислятъ че постигатъ привърженицитѣ на официалнитѣ църкви. До тогава, обаче, много работа ни чака!

КАРМА

Прераждането на човѣшкитѣ души въ нови тѣла е свързано и обусловено отъ единъ основенъ законъ на живота — закона за Кармата или Причинността. Той е закона, който олицетворява и изразява абсолютната Божия Правда.

Споредъ този законъ, никжде въ живота, както въ вселената, така и въ обществения и частния животъ на човѣка, нѣма нищо, което да става случайно, по слѣпото стечение на обстоятелствата. Всѣко нѣщо си има своята причина, и при това тази причина не е случайна, механическа, а е придружена съ една разумностъ, съ едно съзнание, което работи по опредѣленъ планъ. Така, всички природни закони не сж слѣпи сили, действащи несъзнателно, механично, не сж „станали отъ само себе си“, а сж плодъ на единъ висшъ Разумъ, на едно върховно Съзнание, което ржководи тѣхната дейностъ.

Достатъчно е да хвърлимъ единъ широкъ погледъ върху живота, за да се увѣримъ, че това е така. И наистина, каква разумностъ, каква дълбока мъдростъ царува навсѣкжде въ живота — въ животинското, въ растителното, та и въ минералното царства! Какво съвършенство, какво велико знание е вложено въ устройството на организмитѣ и въ всички закони на живота! Какъ разумно и съ каква съвършена точностъ и предвидливостъ е устроено всичко въ безграничната вселена, всичко — отъ най-малкия атомъ, до гра-

маднитѣ слънчеви системи! Само човѣшкия организъмъ, съ неговитѣ органи и системи, е достатъчно доказателство за разумността, съзнателността и целесъобразността, който действуватъ въ природата.

И колко смѣшни и детско-наивни сж твърденията на хората, които мислятъ че всичко това е станало и продължава да сществува само по себе си, безъ намѣсата на нѣкакъвъ разумъ и съзнание; че цѣлата огромна, сложна и безкрайно мждро устроена вселена се развива безъ никакво разумно и съзнателно ржководство! Колко глупаво и смѣшно е да се мисли, че „слѣпата случайность“ и механичность могатъ да създадатъ всичкото това величие, всичката тази разумность и целесъобразность! Колко ограничени сж схващанията на материалиститѣ, които вѣрватъ, че въ устроената съ непостижима мждрость вселена нѣма ни следа отъ разумъ и съзнание! Да мислишъ, че отъ неразумното може да произлѣзе разумно, отъ несъзнателното — съзнателно, и отъ мъртвото — живо, е върха на глупостъта, слѣпотата и ограничението, а тъкмо такова е схващането на ученитѣ и неучени материалисти.

И тъй, безграничната мждрость и целесъобразность, вложени въ устройството и функционирането на организмитѣ и въ цѣлата вселена, доказватъ по абсолютенъ начинъ сществуването на една разумна и съзнателна, а не слѣпа, механическа причинность.

Нека сега оставимъ на страна другитѣ области на живота и да видимъ какъ действува,

какъ се проявява тази причинностъ въ живота на човѣка.

Човѣкъ е самъ творецъ на сждбата си. Неговото настояще е точно следствие на причинитѣ, които той самъ е вложилъ въ своето минало. А неговото бждеще ще бжде резултатъ на неговата настояща и минала дейность. Макаръ човѣкъ да не е самъ творецъ на основния капиталъ, съ който разполага, — Божествения Духъ, които го ръководи отвжтре, и дарбитѣ и способноститѣ, придобити при неговата дейность, — все пакъ нему е дадено право и възможность да работи съ тоя капиталъ. И отъ характера именно на тази ни работа, отъ пжтя, който избереиъ и по който тръгнемъ въ живота, зависи нашето бждеще — нашитѣ способности, и условията, при които ще бждемъ принудени да работимъ утре.

Съ други думи казано: „Каквото посѣете, това и ще пожъните“ и „каквото постелите, на това и ще легнете“. Всѣки човѣкъ се ражда на земята при такива условия и съ такива способности, възможности, заложи и връзки, каквито той е обусловилъ съ своята дейность въ миналитѣ си животи. Ако въ продължение на миналитѣ си животи той е работилъ дълго и настойчиво въ една областъ на живота, като дойде наново на земята, той ще има вече готовъ капиталъ въ тая областъ, съ който ще може свободно и лесно да действува. Напр., ако той е работилъ дълго време въ областъта на музиката, той ще се яви сега на земята съ ясно очертани музикални склонности и дарби и т. н. Всѣка способностъ, всѣка добродетель, всѣка положител-

на черта, съ която се ражда човѣкъ, сж плодъ на продължителната му дейность, и на ценнитѣ му опитности отъ миналитѣ му животи. Сжщо така всѣка отрицателна черта, всѣки порокъ и лоша склонность, съ които човѣкъ се ражда, сж плодъ на дълговременно отдаване на отрицателни сили и действия. Злото, на което човѣкъ се е отдавалъ дълго време, е станало вече една сила въ него, съ която той по-трудно се бори. И доброто, практикувано и опитвано дълго време, става вече недѣлимо и ненаруσιμο за човѣшкото съзнание.

Външнитѣ условия и възможности за проява, които ний намираме въ даденъ животъ, сжщо така се дължатъ на нашата дейность въ миналитѣ ни животи. Тукъ му е мѣстото да отбележимъ, че цѣлата огромна и сложна дейность на закона за Карма въ връзка съ човѣшкия животъ, се направлява отъ едни много по-високо стоящи отъ човѣка същества, наречени въ окултната литература „господари на карма“. Тѣ именно, преди да се роди на земята единъ човѣкъ, съставятъ общъ планъ за неговия животъ, въ зависимостъ отъ неговото минало, като предвиждатъ външнитѣ условия, личнитѣ връзки и т. н., при които той ще трѣбва да се прояви и които сж въ причинна зависимостъ съ неговитѣ минали животи. Тѣ стѣсняватъ или разширяватъ кръга на човѣшката дейность, въ зависимостъ отъ това, какъ човѣкъ се е проявилъ въ миналото. Тѣ предвиждатъ и „лоши“ и „добри“ условия, и богатство и бедность, и успѣхъ и разочарования, победи и поражения, за една човѣшка душа въ различнитѣ ѣ животи, съ една съвършена

последователностъ и целесъобразностъ, съ огледъ тази душа да научи повече и разнообразни опитности, които сж най-важнитѣ фактори за развитието и усъвършенствуването на човѣка.

Защото човѣкъ трѣбва да е миналъ презъ всичко, да е опиталъ всички пѣтища въ многобройнитѣ си животи, да е преживѣлъ въ тѣхъ много страдания, да е миналъ презъ богатство и бедностъ, да е заемалъ първо и последно мѣсто въ живота, изобщо, да има една богата непосредствена опитностъ въ живота, за да може да се развива правилно и всестранно и да се движи сигурно къмъ съвършенство.

Само богатата и разнообразна опитностъ на човѣка, придобита подъ действието на закона за Карма, му дава възможностъ да почне да различава доброто отъ злото, полезното отъ вредното и така го затвърдява въ правия пѣтъ на живота. Човѣкъ се учи преди всичко, ако не и единствено, отъ своята опитностъ. Когато той направи едно зло, идва страданието, като негово неизбежно следствие и ако той продължава да върши зло, сжщо така и страданията му ще продължаватъ и ще се увеличаватъ до тогава, докато неговото съзнание се пробуди да види своята грѣшка и да се поправи.

Въпроса за човѣшката карма е извънредно сложенъ и не може по никой начинъ да бжде освѣтленъ всестранно въ тия нѣколко страници.

Има индивидуална, лична карма и колективна — такава на цѣли родове, общества и народи. Има зрѣла карма, т. е. такава, която е вече готова да се прояви въ живота на дадени хора и незрѣла или латентна карма, която ще се проя-

ви по-късно, когато настъпят благоприятните условия — да може тя да се понесе и да се извлече изъ нея нуждната опитност. Има въ живота редица нѣща, които ни се виждатъ несправедливи, има много добродетели невъзнаградени и много пороци и злини ненаказани. Но това е така само за нашия ограниченъ погледъ, защото ние не познаваме миналото, за да свържемъ правилно тия нѣща съ тѣхнитѣ причини, а не можемъ да знаемъ и бждещето, когато съ тѣхната карма ще се ликвидира. „Богъ забавя, но не забравя“, — е не само дълбока народна мъдростъ, но е и единъ абсолютенъ законъ на живота.

Споредъ голѣмитѣ окултисти — ясновидци, човѣшката карма е много тежка, защото миналото на човѣка е мрачно, несвършено, пълно съ престѣпления и грѣшки. И понеже не можемъ да я изплатимъ, да понесемъ следствията на това ни минало въ течение на единъ животъ, то „господаритѣ на карма“ я раздѣлятъ на части и ни даватъ само това, което можемъ да понесемъ. Това е една горчива чаша съ страдания, която човѣкъ не може да изпие освенъ на малки глѣтки. Но тъкмо тия ни страдания сѣ най-голѣмото благо за насъ, защото съ изживяването имъ ний се освобождаваме постепенно отъ тежкото бreme на миналото ни и получаваме велика и ценна опитностъ, която служи като материалъ за изграждане на нашия характеръ.

Що се отнася до въпроса за свободата на волята и предопредѣлението, въ връзка съ закона за Кармата, той стои така:

Човѣкъ разполага съ известна, по-голѣма или по-малка, свобода, въ зависимостъ отъ степента на неговото развитие. Защото човѣкъ самъ пази свободата си и самъ се заробва. Въ даденъ случай той има право на свободенъ изборъ, той може да постѣпи както иска, но веднажъ взелъ решение и направилъ постѣпката, той е вече зависимъ отъ нейния резултатъ, който може или да го освобождава или да го заробва, споредъ това дали постѣпката е разумна или не.

Който постѣпва разумно, въ хармония съ законитѣ на живота, той се движи къмъ все по-голѣма и по-голѣма свобода. Който постѣпва неразумно, противопоставяйки се на тия закони, той самъ се обрича на все по-голѣмо ограничение и робство.

ЕДИНСТВО

Пристъпваме към изложението на основния законъ на живота — закона за единството.

Животътъ е единъ и недѣлимъ. Всичкитѣ форми и прояви, въ които той се изразява, сж части на едно цѣло. Това цѣло е Космичния животъ, животътъ на вездесжщия и всеобгръщащия Богъ, който прониква всички вселени и слънчеви системи, всички организми, всичко одушевлено и „неодушевлено“. ¹⁾

Ний, хората, всички сме части на това огромно цѣло, сжщо тѣй, както клеткитѣ вжтре въ нашия организъмъ, сж части отъ него. И нашето лично, индивидуално съзнание, по отношение на това велико всеобгръщаше Съзнание на Космичния Животъ на Бога, е сжщото, каквото е съзнанието на една клетка въ нашето тѣло по отношение нашето съзнание като индивидуалностъ.

Животътъ е единъ, защото има единъ корень, единъ изворъ, една основа. Що се отнася обаче за насъ, хората, ще трѣбва да отбележимъ, че човѣчеството днесъ преживява една стадия на краенъ индивидуализъмъ и обособеностъ, която е изворъ на всички борби и противоречия въ живота на хората и е обусловена отъ развитието на самосъзнанието, което ни кара да се чувствуваме като нѣщо съвършенно от-

¹⁾ Споредъ окултизма нѣма нищо неодушевлено, нѣма мъртва материя, а има само степени въ нейната съзнателностъ и одухотвореностъ.

дълно отъ другитѣ. Тая стадия на човѣшкото съзнание обаче е вече мината отъ известенъ брой хора и въ тѣхъ имаме вече наченки отъ новото, колективното съзнание, въ което предстои на човѣчеството да навлѣзе постепенно. Фазата на самосъзнанието ще бжде изживяна и надмината отъ човѣчеството, а отъ нея, като нейнъ плодъ, ще остане само положителното, като придобивка за човѣка. Тази придобивка е: способността за концентриране, за съсрѣдоточение въ себе си, а сжщо така яснотата, точността, прецизността на съзнанието. *) А всичко отрицателно, което е именно причината за всички борби и противоречия, ще бжде постепенно отхвърлено съ развитието на колективното съзнание.

Единството на космичния животъ е много ясно изразено въ окултната литература чрезъ символа на „Дървото на Живота“. Това живо съзнателно дърво на живота, което представлява именно този космиченъ, единенъ животъ, има корени, стebло, клони, листа, цвѣтове и плодове. Ний, хората, както и всички други форми на живота, се намираме въ различни негови части. И когато духне вѣтръ, т. е. когато навлѣземъ въ изпитанията на живота, клончетата и листата на това дърво се блѣскатъ едно о друго, безъ да се познаватъ, безъ да съзнаватъ своето един-

*) Преди да навлезе въ фазата на самосъзнанието или на индивидуализма, въ която се намира днесъ, човѣчеството е преживѣло фазата на другъ единъ по нисшъ видъ колективно или по-право стадно съзнание, което се характеризира съ своята неяснотъ, ограниченостъ, инстинктивностъ.

ство. Така и ний, хората, се боримъ и противопоставяме единъ на други, мислейки се за нѣщо съвършено отдѣлно, и не съзнаваме нашата зависимостъ и нашитѣ общи интереси. Ний правимъ зло на другитѣ, вѣрвайки че то ще засѣгне само тѣхъ, но не се минава много време и това зло се връща къмъ своя източникъ. Въ егоистичнитѣ си стремежи за лично благоденствие, ние се стремимъ да се осигуримъ за смѣтка на другитѣ, вземайки надмощие надъ тѣхъ, използвайки ги, тъпчейки тѣхната свобода и право на животъ. Но не се минава много време и страданията, които причиняваме на другитѣ, идватъ и върху насъ. Ние мислимъ, че силата е право и че несправедливостъта, крепена отъ силата, е вѣчна, но Богъ обърква тия наши смѣтки и ние често виждаме какъ силния бива поваленъ въ праха и лишенъ отъ възможности-тѣ да се налага.

Всѣка неправда, всичко несправедливо, е осждено на разрушение отъ великия законъ на живота. Понѣкога ний, хората, сме много нетърпеливи и бързае, но този великъ законъ действува отмѣрено, оставя нѣщата да се развиватъ естествено, да се прояви всѣки свободно, споредъ вътрешния си потикъ и действува точно тогава, когато трѣбва.

Само Правдата е вѣчна и само тя ще пребже. Това се отнася както до отношенията на отдѣлнитѣ хора, така и до тия на цѣли общества и народи. — Силата ще бже трайна и изворъ на блага само тогава, когато се основава на Правдата.

Днесъ човѣчеството настѣпва съ бързи крачки въ фазата на колективното съзнание, въ която ще се ликвидира съ всички неправди. Злото, което е въ живота, и което произтича отъ самитѣ хора, а не отъ законитѣ на живота, ще бѣде поправено. Хората ще разбератъ общността на интереситѣ си, ще съзнаятъ своето единство, ще се увѣрятъ, че личното щастие, отдѣлно и за смѣтка на другитѣ, е невъзможно, и ще почнатъ да работятъ за общото добро.

Тогава, заедно съ промѣната на човѣшкото съзнание, ще се създаде и единъ новъ общественъ строй, основанъ на закона за Правдата и изграденъ съ помощта на Божествената Мъдростъ. Въ този новъ строй ще има условия за животъ за всички хора по лицето на земята. Въ него нѣма да сѣществуватъ тия крещящи несправедливости и противоречия, каквито имаме днесъ. Въ него нѣма да има насилия, нѣма да има бедни и богати, нѣма да има безпощадна, унищожителна война на всички противъ всички, въ която днесъ се изразходватъ огромни сили. Въ него ще има разумно и любящо ръководство отъ страна на най-способнитѣ и най-свършеннитѣ, ще има правилно, справедливо разпредѣление на богатата на живота за всички, ще има хлѣбъ и свобода, чистъ въздухъ и слънчеви лъчи, хигиенично жилище и разуменъ, природосъобразенъ животъ, творчески трудъ и благодатна почивка за всички човѣшки сѣщества. Въ този разумно създаденъ, не съ насилие, а съ съзнание и воля за доброто, строй, всѣки ще работи за всички, споредъ силитѣ си, и всѣки ще взема споредъ нуждитѣ си. И макаръ това

да е единъ доста далеченъ идеалъ, все пакъ, човѣчеството бавно но сигурно се движи къмъ него. Защото само въ общото щастие, въ общото добро, отдѣлния човѣкъ ще достигне и своето щастие, своето добро.

Паралелно съ това и отдѣлнитѣ народи ще разбератъ, че сж свързани съ неразривни връзки помежду си, че сж части на едно цѣло и че злото, което единъ отъ тѣхъ прави на другитѣ, прави го въ сжщностъ на себе си, защото порано или по-късно ще му се възвърне отъ закона на Правдата. Човѣчеството е едно цѣло, и само чрезъ спазване закона за единството то ще дочака щастливи дни. Националниятъ егоизъмъ, шовинизма, митническитѣ стени, автархията и всичко, което раздѣля народитѣ, е осждено на изчезване, защото е спънка за развоя на живота, защото повече разрушава, отколкото създава.

Както днесъ общитѣ интереси на народа или на държавата, стоятъ надъ частнитѣ интереси на отдѣлния градъ или село, сжщо така интереситѣ на човѣчеството, като цѣло, ще бждатъ поставени надъ тия на отдѣлнитѣ нации. Ограниченията, спънкитѣ, които сега сжществуватъ за общуване между народитѣ и за широка културна дейностъ, ще се премахнатъ, границитѣ ще се превърнатъ въ едни географически и административни понятия и цѣлото човѣчество ще представлява едно семейство — единъ широкъ просторъ, въ който свободно ще може да се развива всѣка полезна и благородна дейностъ.

Тогава ще се сбждне великия блѣнъ на ясновидци и пророци за бждещето на човѣчеството, когато „лъвътъ и агнето ще лежатъ заедно“

и оржията за взаимно изтрѣбление ще бждатъ превърнати въ срѣдства за миренъ, творчески трудъ. Човѣчеството ще си отдѣхне завинаги отъ съсипателнитѣ войни и вражди, и мирътъ, щастие, красотата и свободата на небето ще слѣзатъ и ще зацаруватъ завинаги на земята!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Въ настоящето кратко изложение, не ще и дума, е невъзможно да се даде пълна и цѣлостна представа за окултизма. Има много и твърде важни области отъ окултната наука, като: устройството на невидимия свѣтъ, следсмъртния животъ на човѣка, приложението на окултизма въ всички клонове на живота, които останаха неза-сѣгнати.

Окултизмътъ представлява безграниченъ просторъ отъ знания, безъ които е невъзможна една идеална култура на земята. Каквито и промѣни да се правятъ, каквито и осъвършенствования да ставатъ, каквито знания и открития да се придобиватъ, всичко достигнато ще остане непълно, нетрайно и несъвършено безъ свѣтлината на окултното знание. Само когато проучимъ изъ основа и приложимъ въ живота Божествената Мждростъ, съвършенното знание на окултизма, ще можемъ да изградимъ една съвършенна, възвишена, цѣлостна и трайна култура на земята.

Окултна литература

	лева
Езотерическо християнство, Ана Безантъ	45
Посвещение, Ана Безантъ	25
Еволюция на живота и формата, А. Безантъ	20
Реалност на невидимото, Безантъ	4
Необходимост от прераждане, Безантъ	4
Родословието на човѣка, Безантъ	25
Учението за Кармата, Е. П.	6
Прераждането, Софр. Никовъ	15
Астралниятъ миръ, Ч. У. Ледбитеръ	20
Чакри, Кундалини и Прана, Ледбитеръ	15
Невидимитъ помагачи, Ч. У. Ледбитеръ	20
Умрѣлитъ сж живи, Ледбитеръ	6
Практически окултизъмъ, Д-ръ Лумисъ	25
Философията на живота, Граблашевъ	35
Смисълътъ на живота	4
Бхагавадъ Гита	20
Мисълта — творецъ на характера, Аленъ	5
Човѣкъ творецъ на сждбата си, Браунъ	20
Човѣкъ и Богъ, Пламенъ	10
Безсмъртието на човѣка, Лоджъ	30
Възпитанието споредъ розенкройцеритъ	10
Наука за дишането, Аледонъ	15
Живитъ сили на слънцето, Г. Радевъ	5
Четвърто измѣрение, А. Нуаркармъ	10
Ясновидскитъ предсказания и науката	25
Хирология (Хиромантия), Вреде	40
Четене характера по лицето, Дюрвилъ	55
Астрология, Сефариалъ	40
Где е истината, Дж. Веротиеро	20

Библиотека „Братство“

- Човѣкъ и Богъ**, отъ Пламенъ. Опитъ
за кратко изложение основитѣ на окулт-
ната наука лв. 10
- Безсмъртието на човѣка**, отъ Съръ
Оливъръ Лоджъ, ректоръ на Бир-
мингамския университетъ 30
- Възпитанието на детето**, споредъ окулт-
ната философия на розенкройцеритѣ,
отъ Максъ Хайнделъ. 10
- Основниятъ законъ на здравето** — ди-
намичната сила на вѣрата. Мисли, ко-
ито лѣкуватъ. Отъ Е. Г. Оуенъ. 5
- Тайнитѣ на науката за дишането**. Ключъ
на живота. Практическо ръководство
за всички. Отъ Аледонъ 15
- Що е окултизмъ**, отъ С. Калименовъ. 6

Доставя книгоиздателство „Братство“ — Севлиево

«БРАТСТВО»

седмичникъ за братски животъ
презъ седмата си годишнина (1934/35 г.) за-
почва да излиза редовно въ удвоень фор-
матъ (4 стр.), съ интересно съдържание.

Абонаментъ 60 лева

Всѣки абонатъ ще получи безплатно кни-
гата „Що е окултизмъ“.

Пробень брой се изпраща безплатно.

Цена 6 лева